

Arrest

nr. 173 410 van 22 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2007 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 1 juli 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 22 986 van 12 februari 2009 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Op 11 maart 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 10 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 3 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Op 21 maart 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 20 juli 2012 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 1 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 oktober 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.07.2012 werd ingediend en op 10.04.2013 werd aangevuld door:

*M., W. (N° R.N. ...)
geboren te Kalyubia op (...)1976
nationaliteit: Egypte
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 03.08.2007, die afgesloten werd op 16.02.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 11.03.2009 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en ongeveer 6,5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene stelt dat hij geen vangnet heeft in zijn land van herkomst en geen banden meer heeft met Egypte. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de echtgenote en het kind van betrokkene in Egypte verblijven. De bewering dat verzoeker geen banden meer heeft met zijn land van herkomst raakt dus kant noch wal. Hij verklaart niet waarom hij niet bij zijn gezin terecht zou kunnen bij een terugkeer naar Egypte. Dit element kan bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene – namelijk dat hij verklaart sinds 19.09.2003 in België te verblijven; dat hij het nodige zou doen om ten volle te integreren; dat hij lessen

Nederlands gevolgd heeft; dat hij een appartement huurt; dat hij werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt; dat hij het inburgeringstraject gevolgd heeft; dat hij klanten-, bank- en bus- kaarten voorlegt; dat hij verschillende facturen voorlegt; dat hij hier naar de dokter en tandarts gaat; dat hij vrienden heeft en enkele getuigenverklaringen voorlegt – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, noch fraude gepleegd heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 1 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 oktober 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer

<i>Naam, voornaam:</i>	<i>M., W.</i>
<i>geboortedatum:</i>	<i>(...)1976</i>
<i>geboorteplaats:</i>	<i>Kalyubia</i>
<i>nationaliteit:</i>	<i>Egypte</i>

** volgens Egyptisch paspoort: W. M., A. M., geboren te Qaliubiya op (...)1976*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaart nu verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker "onvoorzienbaar" is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoeker zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatrieerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658,13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat er vooreerst in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over het feit dat verzoeker koptische christen is, hetgeen nochtans eveneens blijkt uit het administratief dossier en de asielprocedure van verzoeker, tengevolge waarvan verzoeker in Egypte het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen;

Dat nochtans uit algemeen gekende informatie en rapporten reeds daterend uit 2010 en 2011 blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van koptische christenen;

Dat nergens uit blijkt dat de situatie heden verbeterd is, wel integendeel, de recente ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke koptische christenen werden vermoord en aanslagen op koptische kerken werden gepleegd, bevestigen des te meer de penibele situatie waarin koptische christenen zich thans in Egypte bevinden;

Dat ook de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, in zoverre dat het dan ook overduidelijk is dat verzoeker niet kan terugkeren naar Egypte, waar hij al 10 jaar niet meer verblijft om aldaar diens aanvraag tot regularisatie in te dienen;

Dat de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in maandelijkse contactvergadering met BCHV inderdaad als volgt vermeldde:

" Wat Egypte betreft, worden de beslissingen geblokkeerd vanwege de botsingen tussen pro-Morsi en het leger.

De situatie in Egypte moet worden geëvalueerd, met inbegrip van het profiel van personen die tot de Kopten minderheid behoren(BCHV, verslag contactvergadering september 2013.
<http://www.cbar-bchv.be/nl-nl/contactvergaderingen/verslagen.aspx>

Dat de huidige onlusten in Egypte, waartoe ook ten aanzien van toeristen alle reizen naar Egypte worden afgeraden, terugkeer in de weg staat;

Dat bovendien het EHRM in haar arrest dd. 6 juni 2013 oordeelde dat terugkeer van een koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM! (stuk 3)

Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden, hetgeen indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat het niet terug kunnen keren naar het land van herkomst, nu terugkeer een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt, eveneens door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dient te worden beoordeeld;

Dat verzoeker verder voldoende aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt in Egypte te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook inderdaad artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoekers gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor hun leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat het dan ook ongehoord en onbegrijpelijk is dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de argumentatie van verzoeker dienaangaande gewoon naast zich neer legt en zelfs dienaangaande geen enkele motivering verleent!

Dat niet alleen de toestand in het land van herkomst voor verzoeker instabiel is, doch verzoeker thans sinds 2003 (!) in België verblijft en verzoeker alles in het werk heeft gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, inzoverre dat de banden met Egypte onbestaande zijn geworden;

Dat verzoeker al 10 jaar geen contacten meer onderhoudt met diens familieleden en het volledige sociale en familiale leven van verzoeker zich situeert in België;

Dat er bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoeker op te vangen;

Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden;

Dat het bovendien rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoeker mensonwaardig is om hem uit te wijzen;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoeker zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat het om die reden voor verzoeker dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Egypte, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoeker zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelswijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoeker immers 10 jaar in België verblijft en alhier zijn leven heeft opgebouwd en zelfs werkaanbiedingen mocht bekomen! !

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoeker immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoeker tewerkstelling kan bekomen;

Dat verzoeker van zodra hij een verblijfsvergunning heeft bekomen, dan ook onmiddellijk aan de slag kan;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland en dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te

begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Daarbij stelt de Raad vast dat het motief in de tweede bestreden beslissing niet wordt betwist.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoeker betoogt dat zijn lang verblijf vanuit het oogpunt van de buitengewone omstandigheden dient te worden onderzocht in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is het van belang om eerst het juridische kader te schetsen waarbinnen de eerste bestreden beslissing is genomen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wijst de verweerder er in eerste instantie uitdrukkelijk op dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Specifiek met betrekking tot verzoekers langdurig verblijf in België oordeelt verweerder dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Verzoeker verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 11 maart 2009 en verblijft sindsdien illegaal in België.

Aldus bevat de bestreden beslissing een duidelijke redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers langdurig verblijf in België als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bovendien faalt de kritiek van de verzoeker. Deze stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk waarom hierover thans anders zou moeten worden geoordeeld.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 juli 2012 (de aanvulling van 10 april 2013 betreft enkel een adreswijziging) zet verzoeker onder *"Ontvankelijkheid"* het volgende uiteen:

- dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst Egypte omdat hij er reeds geruime tijd niet meer verblijft en de band met België bijzonder groot is
- dat hij al het nodige deed zich ten volle te integreren
- dat het mensonwaardig is om hem uit te wijzen gezien zijn verregaande integratie
- dat hij in Egypte niet meer over een sociaal vangnet beschikt, waarop hij zich kan beroepen
- dat hij zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt.

Verzoeker betoogt dat verweerder in de bestreden beslissing met geen woord rept over het feit dat hij koptische christen is en dat uit algemeen gekende informatie en rapporten reeds daterend uit 2010 en 2011 blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van koptische christenen. Verzoeker verwijst in dit verband nog naar mededelingen vanuit het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en naar een arrest van het EHRM.

Dienaangaande moet vooreerst opgemerkt worden dat de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet enkel de bevoegdheid heeft om de door de aanvrager naar voor gebrachte feitelijke en andere gegevens te beoordelen in het licht van het bepaalde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Indien de bevoegde overheid tot het besluit komt dat de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van voornoemde wettelijke bepaling, dan is hij enkel gehouden de in de aanvraag vervatte elementen aangaande de buitengewone omstandigheden te onderzoeken en te motiveren waarom deze elementen niet als dergelijke buitengewone omstandigheden worden gekwalificeerd. De bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rust dan ook op de aanvrager, en op de verweerder rust de plicht om te onderzoeken en te motiveren of aan deze bewijsplicht is voldaan.

Gelet op het feit dat de bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op de verzoeker zelf rust, kon de verzoeker dan ook niet verwachten dat de verweerder rekening zou houden met het feit dat hij koptische christen is en de vermeende vervolging van koptische christenen in Egypte, nu verzoeker er met geen woord over heeft gerept in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

De Raad treedt te dezen op als annulatierechter en bijgevolg dient hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). Er dient in dit kader tevens op te worden gewezen dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een

wederkerig bestuursrecht, de burger. De vreemdeling moet de nodige documenten aanbrengen opdat het bestuur kan beoordelen of aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Dit geldt bij uitstek voor aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft. Aangezien de verzoeker in gebreke bleef om in zijn aanvraag te verwijzen naar de situatie voor koptische christenen in Egypte, de mededelingen vanuit het Commissariaat-generaal en het arrest van het EHRM, kan hij hiermee thans niet dienstig meer af komen en kan hij de bestreden beslissing hiermee niet aan het wankelen brengen.

In de mate verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM kan het volstaan om toe te lichten dat verzoeker niet aantoonde dat verweerder hem heeft onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen door de onontvankelijkheid vast te stellen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, ook niet in dat hij dient terug te keren naar een regio in een land waar hij zich niet veilig voelt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bevoegde asielinstanties reeds hebben vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen – gelet op artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet – impliceert dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker blijft ter zake ook vaag en brengt geen concrete gegevens naar voor of legt geen bewijskrachtige stukken voor. De bestreden beslissing betreft bovendien geen verwijderingsmaatregel, maar het louter onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag die hoe dan ook geen gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoeker. De verzoeker laat na aan te tonen in welke mate deze onontvankelijkheidsbeslissing de in artikel 3 van het EVRM verleende bescherming in het gedrang zou brengen.

In de mate dat de verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM zou betrekken op de tweede bestreden beslissing, hetgeen hij echter niet uitdrukkelijk doet, merkt de Raad op dat ook dit bevel niet meteen tot gevolg heeft dat de verzoeker zich naar zijn land van herkomst dient te begeven. Dit bevel geldt slechts voor het grondgebied van het Belgische Rijk en dat van de Schengenstaten en de verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij, om aan dit bevel gevolg te geven, geen ander alternatief heeft dan terug te gaan naar zijn land van herkomst. Het bevel van 1 oktober 2013 betreft bovendien geen gedwongen verwijderingsmaatregel. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt niet dat jegens de verzoeker dergelijke gedwongen verwijderingsmaatregel wordt overwogen. Ook de verzoeker spreekt hierover niet. Aangezien het daadwerkelijk terugsturen van de verzoeker naar Egypte thans niet aan de orde is, kan niet worden ingezien op welke wijze de verzoeker thans op dienstige wijze een schending kan aanvoeren van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 15 september 2005, Bonger/Nederland, nr. 10154/04; EHRM 19 oktober 2011, I./ Nederland).

Bovendien werd het bevel om het grondgebied te verlaten slechts afgeleverd nadat verzoekers asielaanvraag reeds uitvoerig werd onderzocht zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad. Beiden hebben geoordeeld dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is. In 's Raads arrest nr. 22 986 van 12 februari 2009, waarbij de beslissing van de commissaris-generaal van 1 juli 2008 werd bevestigd, is als volgt geoordeeld: *“De Raad is dan ook van oordeel dat, zo verzoekers hun relaas al op enige waarheid zou berusten, niets hen belette om bescherming te zoeken bij de Egyptische instanties. Dat verzoekers hebben nagelaten dit te doen, doet afbreuk aan de ernst van de door hen ingeroepen vrees.”* De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. *In casu* dient te worden vastgesteld dat het betoog van verzoeker waarbij hij stelt dat een terugkeer een onmenselijke behandeling uitmaakt en daarbij verwijst naar algemeen gekende informatie, op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker stelt verder dat hij sinds 2003 in België verblijft waardoor de banden met Egypte onbestaande zijn geworden. Dat hij verregaand geïntegreerd is, zijn leven in België heeft opgebouwd en zelfs werkaanbiedingen mocht bekomen. Hij betoogt dat de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat door deze elementen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene stelt dat hij geen vangnet heeft in zijn land van herkomst en geen banden meer heeft met Egypte. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de echtgenote en het kind van betrokkene in Egypte verblijven. De bewering dat verzoeker geen banden meer heeft met zijn land van herkomst raakt dus kant noch wal. Hij verklaart niet waarom hij niet bij zijn gezin terecht zou kunnen bij een terugkeer naar Egypte. Dit element kan bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene – namelijk dat hij verklaart sinds 19.09.2003 in België te verblijven; dat hij het nodige zou doen om ten volle te integreren; dat hij lessen Nederlands gevolgd heeft; dat hij een appartement huurt; dat hij werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt; dat hij het inburgeringstraject gevolgd heeft; dat hij klanten-, bank- en bus- kaarten voorlegt; dat hij verschillende facturen voorlegt; dat hij hier naar de dokter en tandarts gaat; dat hij vrienden heeft en enkele getuigenverklaringen voorlegt – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Waar verweerder geen geloof hecht aan verzoekers bewering dat zijn banden met Egypte onbestaande zijn geworden, is het motief niet kennelijk onredelijk nu verzoekers echtgenote en kind in Egypte verblijven. Verweerder motiveert verder dat de integratie en werkaanbiedingen elementen zijn die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. De verzoeker lijkt niet te begrijpen dat er een onderscheid bestaat tussen de ontvankelijkheid van de aanvraag en de eventuele gegrondheid van de aanvraag. In zijn betoog licht verzoeker nergens toe waarom de door hem ingeroepen elementen in weerwil van de beoordeling van de verweerder, in zijne hoofde een buitengewone omstandigheid zou uitmaken, m.a.w. waarom dit hem zou beletten om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Bovendien merkt de Raad opnieuw op dat deze stelling van verzoeker dat de door verzoeker aangevoerde integratie en werkaanbiedingen niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden weerhouden, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Met zijn betoog toont de verzoeker derhalve niet aan dat het standpunt van verweerder zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;
Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekers uit deze beslissing ondervinden;
Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Egypte, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, en werkaanbiedingen mocht ontvangen, enorm is;”*

2.4 Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel wordt niet geschonden door de toepassing van de wettelijke bepaling die de mogelijkheid tot onontvankelijk verklaring van een verblijfsaanvraag uitdrukkelijk voorziet. Bovendien merkt de Raad opnieuw op dat het niet kennelijk onredelijk is om geen geloof te hechten aan de bewering dat hij geen enkele band meer heeft met Egypte nu verzoeker niet betwist dat zijn echtgenote en kind in Egypte verblijven. De schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de mens, zoals blijkt uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat uit uniforme informatie blijkt dat veiligheidssituatie in Egypte voor koptische christenen alarmerend is;

Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat verzoeker dan ook wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951 ;”

2.6 Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de Raad opnieuw op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De vreemdeling moet de nodige documenten aanbrengen opdat het bestuur kan beoordelen of aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Dit geldt bij uitstek voor aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft. Aangezien de verzoeker in gebreke bleef om in zijn aanvraag te verwijzen naar de situatie voor koptische christenen in Egypte, de mededelingen vanuit het Commissariaat-generaal en het arrest van het EHRM, kan hij hiermee thans niet dienstig meer af komen en kan hij de bestreden beslissing hiermee niet aan het wankelen brengen.

Waar verzoeker betoogt dat hij bij een terugkeer slachtoffer zal worden van gewelddaden en in het bijzonder van een schending van artikel 3 van het EVRM wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN